

Илия да си гониме,
Че ми е Илио-войвода
На Крали-Марка дѣтето.“

За Корча Сарайлията и за Цека Гжрленченина дѣдо Илио ми е разказвалъ слѣдующето. Корчо е билъ отъ Струмненското окружие, изъ с. Сарая. Като билъ овчеринъ, заедно съ баща си, при нѣкой си турски бей, то са случило такова едно произшествие. На овците нападнала нѣкаква си овча болѣсть, и тие заболѣле и захванале да мратъ. Сичкото това разярило турчинътъ до толкова, щото той затворилъ Корчовъ баща, че ужъ тоя кехая неумѣлъ да му упаци стадото. Корчо побѣгналъ на планината и испроводилъ единъ човѣкъ да каже на бейятъ, че ако той не пусне баща му, то и овците му, и той самъ ще да намѣратъ страшенъ отмѣстителъ; но бейятъ не послушалъ Корчовите думи и продължалъ да държи старецътъ въ темницата. Бейятъ е живѣлъ въ Струмница. Корчо му испроводилъ единъ фишекъ, намазанъ съ кръвъ, и явилъ му, че скоро ще да си отмѣсти; но турчинътъ си отмѣстилъ още по-скоро. Тоя тиранинъ хвърлилъ старецътъ въ заходѣтъ (?). Това произшествие довѣло Корча до най-крайното ожесточение, и той са рѣшилъ да мѣсти. Трѣба да ви кажа и това, че въ онова време бейовете сж биле самодържавни деспоти; тие сж биле по-кръвожѣдни и отъ цариградското правителство: самите султани и тѣхните еничери сж са бояле отъ тѣхъ и не сж смѣле да ги закачатъ. И така, Корчо са рѣшилъ да отмѣсти и за баща си, и за сичките невини българе, които сж умирале отъ турскиятъ сатъръ. Твърде скоро той сжбралъ